

el pont de pedra

de profeta laic, però si arriben moments perillosos, s'eclipsa preventivament. Altrament es prodiga portentosament en tots els llocs, el trovareu fins a les taules més suculentas amb el fi solament d'atipar-se per a recobrar les forces necessàries i refer-se del desgast natural ocasionat per tant moviment i tanta verbagalia, mai per pura lleminadura.

Dissortat del contrari que se li posa al davant, l'esmicola; les seves ires i la seva caixa de trons les dispersarà amb sanya feréstega sobre sa víctima; el seu color avinagràt puja de tó, sa veu espanta com l'espetic d'un tró i mentres amb sa llengua i mans preté arrencar troços de la dignitat del seu adversari, son cos panteixa i bufa com l'orque que perd el vent.

Té el cinisme de la barra i la monotonia

dels diners, per això com els bufatorats cerca amb sa llarga trompa els llocs on poguer col·locar son cordó umbilical, essent comparable sa voracitat a la del renec.

A les nostres comarques i en la nostra època ens ha tocat la rifa o la sort de poguer comptar amb aquest prodigi extraordinari. Als que no volem acatar la seva omnipotent quefatura reconeguent-li son saber *non plus ultra*, estem apocats i no ens atrevim a res, per això no l'ataquem, ens acontentem en cantar i celebrar ses qualitats i excel·lències. La meva mà tremola al pensar si amb aquestes ratlles pot haver-me escapat, contra ma voluntat, alguna paraula o frasse que no complagui a l'incommensurable; si fos així, *ai de mi, ai de mi, si acabaria llorando yo que siempre rer*

aigua avall

per un error d'impremta.

Aquesta planxa la feren uns quants senyors assistents al Teatre Municipal, la nit que la Companyia d'en Lluelles representà l'obra de Marcel Pagnol, «Mercaders de Gloria».

Als programes deia: "l'obra de Marcel Pagnol en tres actes, etc. etc." Però lo dels tres actes fou un error d'impremta i els que ho llegiren, a l'acabar el tercer acte, creient que l'obra havia finit, corregeren amatents cap al guardarrobia a cercar els abrics, mentre la resta del públic romania assentat.

Adhuc escoltarem com un dels que marxaren deia:

—Caram, que curt—i afegia—que és extrany que no hi hagi empenyes per cercar els abrics!

Quan tenien els abrics posats, un d'ells s'adonà de l'equivocació i amb les galtes vermelles digué baixet:

—Però què estem fent si encara no ha acabat!

No cal dir com tornaren a llurs llocs, amb l'abric al braç i procurant passar desapercebuts.

Sertosament i per tranquil·litat dels planxistes, poca gent s'adonà d'aquesta *manca d'incompressió de l'obra de Pagnol*.

deute saldat a plantofades?

Diuen que durant uns quants dies, millor dit vespres, el pont de Pedra —el de debó— fou teatre d'

una escena extranya i segons com es mira fins i tot còmica.

Cap allà les nou o una cosa així passaba, sense presses, un xicot jove, amb bigotet a lo Gilbert i d'aspecte elegantot. A mig camí un senyor l'agafa de les solapes de l'americana i donant mostres de gran indignació només li diu aquestes dues paraules:

—Vois pagar-me?

—Home... respon l'altre apurat i espantat.

Pif, paf... ressonen dues bofetades i l'agressor li torna a preguntar:

—Em pagues?

Pif paf... dues patacades mes, d'aquelles reglamentàries.

Sembla que la passivitat del jove del bigotet, que després ens enterem és ordenança de Telègrafs exaspera al creditor de tal faisó, que roig d'ira no pot contenir-se i ... torna a castigar la seva víctima que ens faria llàstima si no ens fes riure amb les seves protestes i acudits.

Això que us he contat no creieu que sigui bola. No teniu més que esperar, un vespre al pont de Pedra, i si ensopegueu que és dia de rebre, contemplareu aquesta escena, que amb lleugeres variants sempre és la mateixa. L'un pega i crida, l'altre protesta i reb.

TINTORERIA

“ELS MIL COLORS”

A. GUELL
(NOM PATENTAT)

DOLS I ENCARRECS DE COMPROMIS A LES 6 HORES

Telèfon, 371
GIRONA

